

Arrest

nr. 277 531 van 16 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2022 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamemorie.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van A. MAES, rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOUZERDA, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd in 1983 te B. B. (Marokko) geboren en bezit de Marokkaanse nationaliteit.

Op 24 maart 2018 werd verzoeker gearresteerd omwille het bezit van cocaïne en op 25 maart 2018 nam de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.

Op 14 mei 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld wegens drugsfeiten.

Op 5 juli 2018 kreeg verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor een duur van zes jaar.

Op 17 november 2018 vroeg de stad Lokeren een advies aan het Openbaar Ministerie inzake het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn partner.

Op 15 januari 2019 werd het eerder bevel om het grondgebied te verlaten bevestigd.

Op 21 maart 2019 wordt door het Openbaar Ministerie een voorzichtig positief advies gegeven met betrekking tot dit huwelijk.

Op 2 mei 2019 huwde verzoeker met Mw. B.S.

Op 9 mei 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in functie van zijn (ongeboren) minderjarig Belgisch kind (bijlage 19ter).

Op 3 juni 2019 werd het kind B.M. geboren.

Op 5 november 2019 werd de aanvraag van 9 mei 2019 geweigerd (bijlage 20) zonder bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker zijn aanvraag indiende in functie van het kind B.M. dat bij de aanvraag nog niet was geboren.

Op 12 november 2019 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van de minderjarige dochter M. (bijlage 19ter).

Op 20 april 2020 trok de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris de inreisverboden van 25 maart 2018 en 5 juli 2018 in.

Op 2 juni 2020 ontving verzoeker een F-kaart.

Sedert 29 maart 2021 is er volgens de gegevens uit het rijksregister geen gezamenlijke vestiging meer tussen verzoeker en zijn kind.

Met een schrijven van 21 juni 2021 richtte de gemachtigde aan verzoeker de vraag bijkomende toelichtingen te geven over zijn actuele situatie gelet op het onderzoek naar de eventuele beëindiging van het recht op verblijf.

Op 22 februari 2022 beëindigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1983

Geboorteplaats: B. B.

Identificatienummer in het Rijksregister:[...] Verblijvende te: [...] LOKEREN

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 12.11.2019 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 02.06.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van B. M. (RR: [...]), zijn minderjarig Belgisch kind. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd sinds het verkrijgen van het verblijfsrecht, hij vormt immers geen gezinscel meer met zijn kind. Betrokkene was gezamenlijk gevestigd met zijn kind van 03.06.2019 tot 29.03.2021, volgens gegevens uit het Rijksregister. Uit het administratieve dossier zou er reeds eerder geen sprake meer geweest zijn van een gezamenlijke vestiging. Volgens gegevens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet naar zijn kind zou omkijken en zou hij ook niet meer voldoen aan zijn onderhoudsplicht. Betrokkene maakt daaromtrent de volgende stukken over:

- Bewijs financiële band met M. – geldstortingen aan mevrouw B.
- Bewijs affectieve band met M. – foto's met kind op verschillende tijdstippen
- Oproepingsbrief zitting Familierechtbank Dendermonde
- Betaalde onderhoudsbijdragen mei 2021 t.e.m. juni 2021

Voor zover betrokkene de bewering van de moeder van het kind met deze stukken zou wensen te betwisten, dient te worden opgemerkt dat het merendeel van de foto's ongedateerd zijn. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld of die foto's betrekking hebben op de periode voor of na het vertrek uit de gezinswoning. Van de foto's die wel gedateerd zijn, kan worden vastgesteld dat ze op 29 januari en 27 maart 2021 zouden zijn genomen. Deze foto's dateren bijgevolg van voor het vertrek van betrokkene naar een afzonderlijk adres. Zij vormen dan ook geen bewijs dat betrokkene er sedert zijn vertrek minstens een affectieve band op nahoudt met zijn minderjarig Belgisch kind. Een gelijkaardige vaststelling kan worden gemaakt voor de voorgelegde stortingen. Betrokkene maakt rekeninguittreksels over waaruit blijkt dat hij tussen 6 januari en 3 maart 2021 geld heeft overgemaakt op de rekening van de moeder van het kind. Echter ook deze stortingen dateren van voor betrokkenes vertrek naar een afzonderlijk adres. Tussen maart en 22.07.2021 vonden geen overschrijvingen meer plaats. Pas op 22.07.2021 schreef betrokkene drie stortingen van 90 euro over op de derdenrekening van advocaat V. Betrokkene heeft sedertdien ook geen bijkomende stukken meer voorgelegd waaruit blijkt dat hij blijft voldoen aan zijn onderhoudsplicht, hoewel hij wel degelijk op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij zijn dossier blijvend diende te actualiseren. Tot slot legt betrokkene een oproeping voor bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dendermonde voor waarin hij wordt opgeroepen om op 24.06.2021 te verschijnen, echter laat betrokkene ook daar na om de verdere evolutie in deze zaak te duiden. De zitting zou verdaagd zijn naar 06.09.2021. Verder is over deze procedure niets geweten. Uit de voorgelegde stukken kan dus niet vastgesteld worden dat betrokkene over een recht van bewaring of een contactrecht beschikt, noch dat er minstens een affectieve relatie bestaat tussen hem en het kind.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 21.06.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 01.07.2021. Betrokkene maakte naast de stukken met betrekking tot de vermeende band met zijn Belgisch kind nog de volgende documenten over:

- Arbeidsovereenkomst
- Loonbrieven
- Attest niet ten laste OCMW
- Ziektekostenverzekering

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene maakte sedert het bericht van zijn raadvrouw dd. 22.07.2021 geen nieuwe stukken over.

Wat betreft de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, kan het volgende worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene was slechts tussen 03.06.2019 en 29.03.2021 samen met zijn Belgisch kind gevestigd, wat minder dan drie jaar is. Wat betreft de uitzonderingsgevallen 2° en 3° dient, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, vastgesteld te worden dat betrokkene met de door hem overgemaakte documenten niet aantoonde dat hij sedert zijn vertrek uit de gezinswoning minstens een affectieve band met het kind heeft behouden. Van enig recht op bewaring of contactrecht met het kind ligt thans niets voor. De foto's en stortingsbewijzen vormen geen afdoende bewijs van een affectieve

band daar deze, voor wat betreft de gedateerde foto's, de datum van vertrek uit de gezinswoning voorafgaan. Van de andere foto's kan het tijdstip niet worden bepaald, zodat ze niet als bewijselement kunnen worden weerhouden. Inmiddels zou, na de inleidende zitting van 24.06.2021, ook een nieuwe zitting hebben plaatsgevonden in het kader van de echtscheiding en teneinde voorlopige maatregelen voor het kind te bepalen, doch betrokkene heeft de stand van zaken niet geactualiseerd. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn voor H. T., hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 12.11.2019 legaal in het Rijk. Voordien diende betrokkene al eerder verblijfsaanvragen in, dewelke echter geen gunstig gevolg kenden. Hij zou sedert 2012 in België vertoeven. Er dient opgemerkt te worden dat geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Zulks betekent dat hij thans iets meer dan twee jaar onafgebroken legaal in België verblijft, wat, zeker gezien zijn leeftijd (38 jaar), een relatief korte periode is. Wat betreft de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van herkomst, voert hij zelf geen elementen aan dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat hij tijdens een interview door de DVZ dd. 26.04.2018 aangaf dat zowel zijn moeder als drie van zijn broers in Marokko zouden leven. Betrokkene verklaarde in hetzelfde interview te vrezen dat hij gearresteerd zou worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter dient vastgesteld te worden dat hij sedert zijn aankomst in België (volgens zijn verklaringen in 2012) nooit een aanvraag voor internationale bescherming heeft ingediend. Van deze problemen maakt betrokkene overigens geen gewag meer in de door hem aangebrachte stukken. Wat wel vaststaat, is dat betrokkene het merendeel van zijn leven in Marokko heeft geleefd, in België huwde met een dame van Marokkaanse origine en in Marokko nog over en familiaal netwerk beschikt, zodat redelijkerwijs kan besloten dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de plaatselijke taal, de cultuur en de gebruiken. Betrokkene is thans als arbeider tewerkgesteld voor H. T., wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Wat de gezinssituatie betreft, werd hiervoor reeds aangegeven dat betrokkene sedert 29.03.2021 geen gezinscel meer vormt met zijn Belgisch kind en dat betrokkene met de door hem voorgelegde stukken evenmin aantoonde dat hij een affectieve relatie heeft behouden met zijn kind sedert zijn vertrek. Voor zover hij zou aanvoeren dat hij thans financieel instaat voor haar, dient enerzijds te worden opgemerkt dat hij slechts stukken overmaakt waaruit blijkt dat hij op 22.07.2021 voor de maanden mei, juni en juli geld heeft overgemaakt op de derdenrekening van advocaat V. bij wijze van onderhoudsbijdrage voor het kind. Dit eenmalig feit volstaat dan ook niet om aan te tonen dat betrokkene regelmatig voldoet aan zijn onderhoudsplicht. De andere stortingen dateren van voor zijn vertrek uit de gezinswoning, zij doen aan die vaststelling geen afbreuk.

Anderzijds dient er op gewezen te worden dat betrokkene ook vanuit het buitenland zijn financiële plichten ten opzichte van zijn dochter kan nakomen voor zover hij zich genoodzaakt zou zien België te verlaten. Thans is zowel de affectieve als financiële band met het kind echter onvoldoende aangetoond. Verder dient vastgesteld te worden dat betrokkene thans als alleenstaande staat ingeschreven. Voor zover blijkt uit het administratief dossier heeft hij geen andere gezinsleden. Zijn gezinstoestand is bijgevolg niet van die aard dat deze zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een Beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de syntheseseminarie voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 39/79, § 1, 8°, 40ter, § 2, 2° juncto 40bis, § 2, 4°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van "19" juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker ook machtsoverschrijding aan.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]".

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr.

76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd. De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, stellen uitdrukkelijk dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden dienen te worden opgenomen.

Dat deze motivering overigens afdoende dient te zijn.

Verwerende partij laat na de bestreden beslissing in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen nu zij zich baseert op een leugenachtige verklaringen door de raadsman van mevrouw.

In haar nota met opmerkingen verwijst verwerende partij

Wat de voorwaarden in de vreemdelingenwet betreffen bij een aanvraag zoals in casu, stelt verwerende partij geworden als volgt. Eerst en vooral voegt verwerende partij bijkomende voorwaarden toe aan de wet. De wet zelf spreekt van "voegen bij" hetgeen moet worden ingevuld volgens de financiële en/of affectieve banden. De redenering van verwerende partij in de nota over de interpretatie van "voegen bij" is foutief.

Verzoeker toont ruimschoots aan dat er sprake is van een affectieve band (zie infra). Daarnaast worden er ook nog betalingen worden verricht, dit door betaling van de onderhoudsbijdragen.

Verwerende partij stelt in haar weigeringsbeslissing als volgt:

Verzoeker woont heden niet meer samen met M. doch dit is niet vereist om een gezinscel te vormen. Verwerende partij is bij haar evaluatie van de stukken veel te kort door de bocht gegaan.

Wat de vorming van een gezinscel betreft, heeft Uw Raad zich hier al enkele malen over uitgesproken. In Uw arrest dd. 29/08/2018 met rolnummer 208 378 sprak Uw Raad zich uit over de interpretatie van het begrip "gezinscel":

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsbond tussen ouder en zijn minderjarige kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), §94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarige kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die makend at de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarige kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001 Sen/Nederland, §28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59).

(...)

De Raad dient echter de verzoeker bij te treden waar hij te kennen geeft dat het in casu kennelijk onredelijk is om voor het bestaan van de vereiste affectieve band voorop te stellen dat hij zeer actief betrokken moet zijn bij de levens van zijn minderjarige kinderen. Zoals het EHRM reeds heeft geoordeeld vormt immers noch de scheiding tussen de ouders van minderjarige kinderen, quod in casu, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden, een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat vast te stellen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen de betrokken ouder en het minderjarige kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, stelt de Raad vast dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij aan artikel 40ter §2, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke wijze invulling heeft gegeven door te oordelen dat er met betrekking tot de affectieve band niet gesteld kan worden dat de verzoeker zeer actief betrokken is in de levens van de kinderen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel §2, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8 EVRM, is dan ook aangetoond."

Het bovenstaande arrest moet naar analogie worden toegepast. De man uit het bovenstaande arrest woonde niet meer samen met zijn kinderen na een scheiding van de moeder van de kinderen. Uw Raad verwees terecht naar de vaststaande rechtspraak van het EHRM dat als uitgangspositie stelt dat er altijd een principiële band is tussen ouders en hun minderjarige kind(eren).

Bovenstaand arrest kent een zeer grote gelijkenis met het dossier in casu. Verwerende partij weigert in beide zaken rekening te houden met voorgelegde foto's en kijkt niet naar het geheel van omstandigheden. Verzoeker bewijst immers dat hij deelneemt aan het leven van zijn dochter M. (en Noor).

Er kan geen twijfel over bestaan dat er sprake is van een familieband en een gezinscel tussen verzoeker en zijn minderjarige kind. Zoals in Uw hogervermelde rechtspraak duidelijk blijkt, poogt artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. de geboden bescherming van artikel 8 EVRM te bieden. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging. De bestreden beslissing is dan ook ongegrond en dient vernietigd te worden.

Los daarvan, bevestigen de voorgelegde documenten zelfs de gezinscel die verzoeker vormt met zijn dochter M. Er werden financiële stukken voorgelegd die, tezamen met de stukken die zich reeds in het dossier bevonden, een financiële verantwoordelijkheid van verzoeker aantonen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij stelt hieromtrent in haar nota met opmerkingen dat het aan verzoeker is om alle documenten bij te brengen. Verzoeker is het hier manifest mee oneens. Het behoort tot de zekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheid dat verwerende partij rekening houdt met alle documenten die al in het administratief dossier horen te zitten.

Dat tussen de vraag tot inlichtingen dd. 21/06/2022 en het nemen van de bestreden beslissing op 22/02/2022 kan ook niet worden verweten aan verzoeker. Na een verloop van tijd en het uitblijven van een beslissing mag verzoeker ervan uitgaan dat verwerende partij geen beëindiging van het verblijf van verzoeker initieert.

Verwerende partij moet nochtans, bij het nemen van een welbepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig vast te stellen, waarden en interpreteren, maar moet ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen of nadere informatie in te winnen.

De wet vermeldt dat verzoeker zich dient te "voegen bij" het minderjarige Belgische kind. Dit betekent niet dat men op hetzelfde adres dient ingeschreven te staan, maar wel dat er een minimum relatie tussen beide moeten zijn.

Dit wordt ingevuld door de affectieve en/of financiële banden tussen ouder en het minderjarige kind.

Eerst en vooral is er aldus sprake van affectieve en/of financiële banden. Deze voorwaarde is aldus niet per definitie cumulatief. Uw Raad gaf reeds eerder aan dat dit niet vereist dat er een zeer actieve betrokkenheid is. Desondanks is wel duidelijk dat verzoeker zich wel degelijk bezig houdt en contacten onderhoud met het minderjarige kind.

De bestreden beslissing faalt nu ervan wordt uitgegaan dat de gezinsband beperkt is tot samenwonen.

Verzoekende partij zou geen gezinscel meer vormen met zijn kind omdat de gezamenlijke vestiging dateert van 03/06/2019 tot en met 29/03/2021.

Verwerende partij stelt: Volgens gegevens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet naar zijn kind zou omkijken en zou hij ook niet meer voldoen aan zijn onderhoudsplicht."

Verzoeker stelt zich terecht de vraag op welke gegevens verwerende partij zich baseert, alleszins geen enkel objectieve vaststelling in het administratief dossier bevestigt het voorgaande.

Verwerende partij misnoegt zich met overnemen van éézijdige beweringen van mevrouw B. die op geen enkele wijze worden onderbouwd met enig bewijsmateriaal.

Het is op zijn minst vreemd te noemen dat de beweringen van mevrouw B. voor waar worden aangenomen en de bewijzen van de affectieve en/of financiële band compleet worden genegeerd.

Verwerende partij is bij haar evaluatie van de stukken veel te kort door de bocht gegaan en heeft de stukken onjuist geïnterpreteerd.

- geldstortingen aan mevrouw B. (stuk 2)

Het klopt dat mevrouw B. de echtelijke woonst voorlopig verlaten had samen met hun dochter M. om bij haar moeder voorlopig in te trekken. Het is niet vreemd dat koppels in moeilijkheden kortelings tijd nemen om te bezinnen over de verdere toekomst.

Desondanks is hij steeds financieel verantwoordelijk gebleven door maandelijks gelden over te maken voor de zorgen van M. Van 06/01/2021 tot en met 03/03/2021 heeft verzoeker systematisch gelden overgemaakt aan mevrouw B. voor de opvoeding en zorgen voor M.

Verzoeker heeft beslist de echtelijke woonst te verlaten teneinde mevrouw B. toe te laten met hun dochter M. opnieuw in de gezinswoning in te trekken. Een verzoening was namelijk niet meer aan de orde.

- foto's met kind op verschillende tijdstippen (stuk 2)

Verwerende partij stelt compleet contradictoir: "Uit het administratief dossier zou er reeds eerder geen sprake meer geweest zijn van een gezamenlijke vestiging"

"Van de foto's die wel gedateerd zijn, kan worden vastgesteld dat ze op 29 januari en 27 maart 2021 zouden zijn genomen. Deze foto's dateren bijgevolg van voor het vertrek van betrokkene naar een afzonderlijk adres."

Indien verwerende partij stelt dat er van een gezamenlijke vestiging veel eerder geen sprake was dienen deze foto's wel degelijk in overweging te worden genomen om de affectieve band te beoordelen tussen verzoeker en M. en dateren de foto's van na het vertrek van verzoeker.

De motivering van verwerende partij faalt.

- betaalde onderhoudsbijdragen mei 2021 t.e.m. juni 2021

Verwerende partij gaat opnieuw compleet in de mist in zijn motivering door te stellen dat er geen overschrijvingen plaatsvonden tussen maart 2021 en 22/07/2021.

Op 22/07/2021 werd er door verzoeker drie maal 90 EUR onderhoudsbijdrage betaald aan mevrouw B. voor de maanden mei, juni en juli 2021.

Het feit dat verzoeker de betaling pas later uitvoert, neemt niet weg dat de financiële band wel degelijk bestaat en hij wel degelijk bijdraagt.

Verwerende partij hanteert een interpretatie van de stukken die steeds nadelig is voor verzoeker.

Deze objectieve stukken betwisten minstens de stelling van verwerende partij dat verzoeker geen gezinscel meer vormt met M.

De betalingsbewijzen alsmede de foto's tonen ten overvloede de gezinsband tussen verzoekende partij en zijn dochter M. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen ouder en kind.

Uit de bijgebrachte stortingsbewijzen, blijkt duidelijk dat verzoeker reeds betalingen uitvoerde na de feitelijk scheiding, op eigen initiatief, zonder enige tussenkomst van de rechtbank, nadien op uitdrukkelijk verzoek van mevrouw steeds via de derdenrekening van de raadsman.

Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met het feit dat de onderhoudsbijdragen worden betaald via de derdenrekening van de advocaat van mevrouw. Dit is een onderlinge regeling tussen verzoeker en de moeder van het kind. Als zij haar onderhoudsbijdragen, om welke reden dan ook, via de derdenrekening laat betalen, kan dit aan verzoeker niet worden aangerekend.

Daarnaast werden foto's bijgebracht die aanduiden dat verzoeker ook affectieve banden heeft. Ze spelen samen, ondernemen uitstapjes,...

Het intrekken van het verblijf van vader maakt het voor hem veel moeilijker om zich als vader te profileren jegens zijn dochter M. Gelet op de leeftijd van het kind is communicatie met moderne middelen niet hetzelfde als de fysieke nabijheid. Dat verwerende partij dit als een degelijke motivatie durft te zien, is werkelijk onbegrijpelijk.

Verzoeker kan uit deze kromme redenering alleen opmaken dat verwerende partij onzorgvuldige en ondoordachte beslissingen maakt. Uit de bewoordingen van volgende stelling bevestigt deze stelling:

"Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen

Het kan nooit in het belang van een kind zijn, dat een emotionele band heeft opgebouwd met zijn vader, om deze in illegaal verblijf te storten. De opmerking van verwerende partij in de nota dat uit illegaal verblijf geen rechten kon worden geput is dan ook contradictoir. Het valt dan ook ten zeerste te betreuren dat mevrouw B. het noodzakelijk vindt om onwaarheden aan verwerende partij mee te delen. Deze onwaarheden worden zelfs zonder enige vraagstelling voor waar genomen.

Verder maakt verwerende partij ook gewag van deze foto's omdat ze ongedateerd zijn. Er wordt echter in het arrest van Uw Raad dd. 13/06/2019 met nr. 222 606 een gelijkaardige geschilpunt bekeken. Hier wordt ook rekening gehouden met ongedateerde foto's. Uw Raad stelde als volgt:

"Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet in twijfel trekt dat verzoekster en de referentiepersoon op de voorgelegde foto's worden afgebeeld en dat daaruit ontmoetingen blijken. Gelet op de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM waaruit volgt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld komt het de Raad kennelijk onredelijk voor om twee duidelijk recente foto's aan de kant te schuiven louter omdat ze ongedateerd zijn. Het gegeven dat de foto's ongedateerd zijn doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon op deze foto's zijn afgebeeld en dat daaruit blijkt dat zij elkaar ontmoeten en een band hebben. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom ongedateerde foto's geen bewijs van een affectieve band kunnen uitmaken, de gemachtigde poneert dit zonder meer. Op dit punt wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Bovendien lijkt de gemachtigde uit het oog te verliezen dat verzoekster niet "louter" enkele ongedateerde foto's heeft ongedateerde foto's heeft voorgelegd om de band met haar kind te bewijzen, maar ook een bewijs van afspraak voor een bezoek van de moeder aan de dochter.

(...)

Gelet op de hoger toegelichte gebrekkige motivering over de voorgelegde foto's in het licht van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM, de niet betwiste afspraak tot bezoek tussen verzoekster en de referentiepersoon en de mogelijke implicaties hiervan op de bewijsvoering komt het de Raad kennelijk onredelijk voor om "louter op basis van de voorgelegde documenten" te concluderen dat "de affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewijzen (zijn)."

Vooreerst is het niet noodzakelijk dat de foto's gedateerd zijn, nu uit de foto's overduidelijk blijkt dat M. geëvolueerd is doorheen de tijd. Kinderen in kwestie worden ouder en hun uiterlijk evolueert. Om dit te kunnen vaststellen, zijn geen data vereist. Tevens werden de foto's op verscheidene gelegenheden genomen. Dit gegeven is voor verwerende partij allicht niet onopgemerkt gebleven.

Men kan niet verwachten dat bij elke ontmoeting een hele fotoshoot wordt gehouden opdat er voldoende bewijs zou worden verzameld.

Er wordt inderdaad geen rechterlijke beslissing bijgebracht aangezien de procedure nog steeds lopende is. De financiële en affectieve band kan daarenboven met alle middelen worden bewezen en is niet beperkt tot een vonnis of arrest. Een rechterlijke beslissing vereisen is niet cfr. de wet.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus nagelaten de voorliggende gegevens op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voornoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen, met name de intrekking van het verblijf aan verzoeker. Het weze duidelijk dat aan de hand van de voorgelegde foto's duidelijk blijkt dat er contacten zijn tussen vader en kind, contacten die beide betrokkene als zeer aangenaam ervaren.

Kortom, verwerende partij vult artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. op een kennelijk onredelijke wijze in. De rechtspraak van het EHRM stelt immers dat de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen in principe altijd verondersteld wordt te bestaan.

Ondergeschikt worden er wel degelijk bewijzen bijgebracht van affectieve en financiële banden tussen ouder en kind.

Dit maakt dan ook een schending uit van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2de Vw.

Dit maakt een gebrekkige motivering uit.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

In het eerste middel geeft verzoeker eerst een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en stelt hij verder dat de gemachtigde zich op de "leugenachtige verklaringen" van de raadsman van mevrouw B. heeft gesteund. Verzoeker meent dat de gemachtigde bijkomende voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet. Hij stelt dat de wet spreekt van "voegen bij", hetgeen moet worden begrepen als financiële en/of affectieve banden en dat de invulling die de gemachtigde geeft aan "voegen bij" foutief is. Verzoeker stelt dat hij zowel de affectieve als financiële banden heeft aangetoond. Verzoeker erkent dat hij niet meer samenwoont met zijn kind M. maar dat dit ook niet vereist is om een "gezinscel" te vormen. Hij citeert daarbij uit rechtspraak van de Raad dat betrekking heeft op een bijlage 20 en de invulling van het begrip 'gezinscel' en meent dat het arrest naar analogie moet worden toegepast. Hij benadrukt dat ook na de scheiding tussen ouders een principiële band bestaat tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Volgens verzoeker heeft hij bewezen dat hij deelneemt aan het leven van zijn dochter M. en kan geen twijfel bestaan over die deelname en de familieband met haar. Verzoeker stelt dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de geboden bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) poogt te bieden en dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoeker vervolgt dat hij stukken heeft voorgelegd die samen aantonen dat hij zijn financiële verantwoordelijkheid neemt ten aanzien van zijn dochter. Hij geeft de definitie van het zorgvuldigheidsbeginsel en meent dat het hem niet toekwam nog documenten bij te brengen maar dat de gemachtigde moet rekening houden met alle documenten in het administratief dossier. Verder wijst verzoeker erop dat er tussen de vraag om inlichtingen van 21 juni 2021 en het nemen van de beslissing

op 22 februari 2022 tijd is verstreken en verzoeker er door het uitblijven van een beslissing mocht van uitgaan dat de gemachtigde het verblijf niet zou beëindigen. Verzoeker gaat wederom voort op de voorwaarde van het “voegen bij” en herhaalt dat dit niet inhoudt dat men op hetzelfde adres moet ingeschreven staan, maar wel dat er een minimum aan relatie tussen beide moet zijn. Die minimale relatie wordt ingevuld door de affectieve en/of financiële banden tussen de ouder en het minderjarige kind. Volgens verzoeker is het duidelijk dat hij contacten onderhoudt met zijn kind. Volgens verzoeker faalt de bestreden beslissing nu ervan wordt uitgegaan dat de gezinsband beperkt is tot samenwonen, nl. er zou geen gezinsband meer zijn omdat de gezamenlijke vestiging is gestopt op 29 maart 2021.

Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde zonder meer zich heeft gesteund op eenzijdige beweringen van Mw. B. dat verzoeker niet naar het kind omkijkt en niet meer voldoet aan zijn onderhoudsplicht. Hij meent dat zijn bewijzen van de financiële en affectieve banden compleet worden genegeerd en dat de gemachtigde de stukken onjuist heeft geïnterpreteerd. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn geldstortingen aan Mw. B., de foto's met het kind op verschillende tijdstippen en de betaalde onderhoudsbijdragen voor mei en juni 2021. Uit de stortingen blijkt volgens verzoeker dat hij reeds spontaan na de feitelijke scheiding betalingen uitvoerde en nadien via derdenrekening van de advocaat.

Verder meent verzoeker dat hij zijn affectieve banden heeft aangetoond door de foto's waaruit blijkt dat ze samen spelen en uitstapjes doen. Verzoeker vervolgt dat het intrekken van zijn verblijfsrecht het voor hem moeilijker maakt om zich als vader te profileren en dat communicatie met moderne middelen niet lukt gezien de jonge leeftijd en niet gelijk is aan fysieke nabijheid. Verzoeker acht een dergelijk motief dan ook als werkelijk onbegrijpelijk. Verzoeker vervolgt dat het nooit in het belang van het kind kan zijn om hem in illegaal verblijf te storten en betreurt dat Mw. B. onwaarheden heeft verteld die zonder meer voor waar worden aangenomen.

Wat betreft het feit dat de meeste foto's ongedateerd zijn, citeert verzoeker uit een arrest van de Raad, waarin ook rekening wordt gehouden met dergelijke foto's. Volgens verzoeker blijkt uit de foto's overduidelijk dat M. geëvolueerd is in de tijd en dat die verandering in uiterlijk geen data behoeft. Ook blijkt dat de foto's op verscheidene gelegenheden zijn genomen. Verder bevestigt verzoeker dat de procedure voor de burgerlijke rechter nog lopende is maar dat de financiële en affectieve band met alle middelen kan worden bewezen en dat het vereisen van een rechterlijke beslissing niet conform de wet is.

Verzoeker concludeert dat de gemachtigde de gegevens niet op correcte wijze heeft beoordeeld en tot een onredelijk besluit is gekomen om het verblijf van verzoeker “in te trekken”. De gemachtigde heeft volgens verzoeker artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke wijze ingevuld. Hij wijst op een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Beoordeling

Vooreerst stelt de Raad vast dat verweerder in de nota kan gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en machtsoverschrijding aanvoert, maar op geen enkele wijze toelicht hoe de bestreden beslissing deze regelgeving schendt of hoe de gemachtigde aan machtsoverschrijding doet, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

De bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”(eigen onderlijnen)

In principe kan dan ook geen schending voorliggen van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, die de rechtsgrond vormen van een weigering van verblijf van meer dan drie maanden, terwijl thans een beëindiging voorligt (en geen intrekking die ab initio geldt, zoals verzoeker regelmatig verkeerdelijk stelt).

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat een beëindiging kan als er geen “gezamenlijke vestiging” meer is, vormt de tegenhanger van onder meer artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind mogelijk is als de familieband en identiteit zijn bewezen en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent “vergezellen” of zich bij hem “voegen”. Thans heeft de gemachtigde het verblijf van verzoeker beëindigd aangezien hij stelt dat er “geen gezamenlijke vestiging” meer is. Het feit dat er geen “gezamenlijke vestiging” meer is, moet dan ook in casu geïnterpreteerd worden als het niet langer “vergezellen” of het niet langer “voegen bij”.

Voor de invulling van het (niet langer) “vergezellen” of “voegen bij” grijpt de Raad terug naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1.). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind “vergezellen” of “vervoegen”, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de gemachtigde, ook al voorziet artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen van” of “het zich voegen bij” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen voorwaarden stellen die impliceren dat het recht op een gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, wordt miskend.

Zoals verzoeker terecht aanvoert blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Enkel in uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet automatisch als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, zoals verzoeker terecht aanvoert, noch het feit dat de contacten

tussen het kind en de ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

De Raad kan verzoeker dan ook volgen waar hij aanvoert dat voor het verblijf op grond van gezinshereniging met een minderjarig Belgisch kind niet is vereist dat er sprake is van een permanente samenwoning, op voorwaarde dat het bestaan van financiële en/of affectieve banden tussen ouder en kind is aangetoond. Dit houdt mutatis mutandis in dat het verblijfsrecht van een ouder in functie van een Belgisch kind kan beëindigd worden als niet langer voldaan is aan de voorwaarde van *“het voegen bij”* en er dus *“geen gezamenlijke vestiging meer is”*, met inachtneming van de invulling die supra hieraan moet gegeven worden. Een minimum aan relatie moet worden aangetoond tussen verzoeker en het kind.

Met andere woorden is thans de kernvraag of terecht kon vastgesteld worden dat er geen factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is. Hierbij stelt zich de vraag of de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat er niet afdoende is aangetoond dat er nog financiële en/of affectieve banden zijn tussen verzoeker en zijn kind.

Er wordt niet betwist dat verzoeker niet langer feitelijk samenwoonde met zijn kind vanaf 29 maart 2021. De vraag stelt zich aldus of verzoeker na die datum nog kon aantonen dat hij wel nog een voldoende standvastige band heeft met zijn kind, waarvoor niet betwist is door de partijen dat het relevant is of er nog affectieve en/of financiële banden zijn met het kind. De Raad volgt verzoeker dat die voorwaarde weliswaar niet per definitie cumulatief is. De nadruk ligt op het aantonen van de affectieve band, waarbij het aantonen van een financiële band ondersteunend kan zijn.

De gemachtigde richtte hiertoe een schrijven aan verzoeker, waarvan hij heeft kennis genomen op 1 juli 2021, waarin verzoeker werd gewaarschuwd dat werd vastgesteld dat hij niet meer op hetzelfde adres woont als zijn kind maar dat hem onder meer de kans wordt geboden aan te tonen dat hij zijn (financiële en affectieve) band met zijn kind heeft behouden.

Hierop legde verzoeker de volgende stukken voor:

- Bewijs van geldstorting aan Mw. B.
- Foto's van verzoeker met het kind of alleen van het kind
- Oproepingsbrief voor de zitting van de familierechtbank te Dendermonde
- Betaalde onderhoudsbijdragen

De Raad kan de gemachtigde volgen in zijn motieven waarin hij toelicht waarom de voorgelegde stukken niet afdoende zijn om aan te tonen dat hij nog een voldoende standvastige band heeft met zijn kind sedert de feitelijke scheiding. De gemachtigde heeft zich, anders dan verzoeker voorhoudt, niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet langer feitelijk samenwoont met zijn dochter M.

De gemachtigde motiveert wat betreft de bewijzen van financiële steun, dat de rekeninguittreksels aantonen dat verzoeker geld overmaakte aan Mw. B. tussen 6 januari en 3 maart 2021 maar dat die stortingen dateren van voor verzoeker zijn vertrek naar een afzonderlijk adres. Tussen 3 maart en 22 juli 2021 vonden geen overschrijvingen meer plaats en pas op 22 juli 2021 schreef verzoeker drie stortingen van 90 euro over op de derdenrekening van advocaat V. Tot slot stipt de gemachtigde aan dat verzoeker sedertdien ook geen bijkomende stukken meer heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij blijft voldoen aan zijn onderhoudsplicht, hoewel hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij zijn dossier diende te actualiseren. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en moet zich plaatsen op het moment van het nemen van de beslissing (beoordeling ex tunc). Bij het schrijven van verzoekers raadvrouw van 22 juli 2021, als antwoord op het schrijven van de gemachtigde in het kader van het socio-economisch onderzoek, werd het bewijs gevoegd van overschrijvingen aan Mw. B. tussen 6 januari en 3 maart 2021 en vervolgens het bewijs dat op 22 juli 2021 drie overschrijvingen werden gedaan van 90 euro op de rekening van advocaat V. met als boodschap dat het gaat om onderhoudsbijdragen voor M. voor de maanden mei, juni en juli 2021. De gemachtigde kon hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze vaststellen dat de overschrijvingen tot 3 maart 2021 dateerden van voor de feitelijke scheiding en dat niet is aangetoond dat er tussen maart en 22 juli 2021 nog overschrijvingen plaatsvonden. De gemachtigde heeft hierbij op zorgvuldige wijze rekening gehouden met de hem overgelegde bewijzen en heeft anders dan verzoeker voorhoudt zeker niet zijn voorgelegde stukken *“compleet genegeerd”*, noch gaat hij daarbij *“compleet de mist in”*. Verzoeker haalt aan dat hij maandelijks geld heeft overgemaakt tussen 6 januari en 3 maart 2021, doch dit ontkent de gemachtigde niet. Hij stipt enkel aan dat die dateren van voor de feitelijke scheiding. Verder stipt de gemachtigde terecht aan dat opeens op 22 juli 2021 tegelijkertijd drie overschrijvingen gebeurden en dat aldus tussen maart en 22 juli

2021 geen overschrijvingen meer plaats vonden. Uit de bijgebrachte stukken kan, zoals de gemachtigde correct heeft gesteld, niet meer afgeleid worden dan dat verzoeker na de feitelijke scheiding op 1 moment drie keer 90 euro heeft overgeschreven voor diens dochter op de rekening van advocaat V. Hierbij heeft de gemachtigde die betaling op de derdenrekening van de advocaat gewoon geconstateerd, en dit niet aangerekend aan mevrouw, zoals verzoeker stelt.

Verder stelt de gemachtigde eveneens correct vast dat nadien geen bijkomende stukken meer werden voorgelegd, ook al was verzoeker op de hoogte gebracht van het feit dat van hem werd verwacht zijn dossier te actualiseren. Op het schrijven van de gemachtigde dat verzoeker op 1 juli 2021 ter kennis werd gebracht, staat immers *“voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten.”* De Raad volgt gezien deze boodschap dan ook niet dat gezien het verstrijken van de tijd tussen de vraag om inlichtingen van 21 juni 2021 en het nemen van de beslissing op 22 februari 2022 in casu zoveel tijd zou verstreken zijn dat hij er mocht van uitgaan dat de gemachtigde zijn verblijf niet zou beëindigen. Er blijkt in casu bijkomend dat verzoeker de gemachtigde op de hoogte had gebracht van een hangende zaak voor de familierechtbank van Dendermonde, waarbij Mw. B. op 12 mei 2021 een vordering heeft ingediend tot echtscheiding met spoedeisende maatregelen (vermoedelijk voor het kind), en de gemachtigde ervan op de hoogte werd gebracht dat de zitting werd verdaagd naar 6 september 2021. Het is niet ondenkbaar dat de gemachtigde enige tijd heeft gewacht met zijn beslissing, teneinde mogelijk op de hoogte te worden gesteld van het eventueel vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Er kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden aanvaard.

Waar verzoeker stelt dat het een zorgvuldige overheid toekomt niet alleen relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar daarbij ook desgevallend de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen om nadere informatie in te winnen, kan hij gevolgd worden, maar heeft de gemachtigde dit in casu ook gedaan. De gemachtigde heeft heel nadrukkelijk met het schrijven van 21 juni 2021 verzoeker in detail de mogelijkheid gegeven om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen en heeft hem daarbij uitdrukkelijk uitgenodigd ook later nog relevante wijzigingen van de situatie door te geven aan de dienst.

Wat betreft de affectieve band heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoeker dienaangaande foto's heeft voorgelegd die voor het merendeel ongedateerd zijn, zodat bijgevolg niet kan worden vastgesteld of de foto's betrekking hebben op de periode voor of na het vertrek uit de gezinswoning. Van de foto's die wel gedateerd zijn, met name op 29 januari en 27 maart 2021, motiveert de gemachtigde dat deze dateren van voor het vertrek van verzoeker naar een afzonderlijk adres zodat zij geen bewijs vormen dat verzoeker sedert zijn vertrek minstens een affectieve band houdt met zijn Belgisch kind. De Raad acht deze motieven in casu niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Opnieuw blijkt uit deze motieven dat de gemachtigde de redenering niet heeft beperkt tot een overweging als zou er geen gezinsband meer zijn omdat de gezamenlijke vestiging is gestopt op 29 maart 2021.

De Raad stelt inderdaad vast dat er vele foto's worden voorgelegd waarvan kan verondersteld worden dat zij op verschillende tijdstippen zijn genomen, zoals verzoeker aanvoert, maar gezien het ontbreken van een datum op de meeste foto's kan niet worden vastgesteld dat die dateren van na de feitelijke scheiding en dat aldus verzoeker zijn affectieve band met zijn dochter heeft behouden. De enige data die worden vermeld, zijnde 29 januari en 27 maart 2021 dateren inderdaad van voor de feitelijke scheiding. Waar verzoeker citeert uit een arrest van de Raad waarin wel werd rekening gehouden met ongedateerde foto's, wijst de Raad erop dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Hoe dan ook blijkt dat de feitelijke situatie van beide dossiers geenszins vergelijkbaar is. Enerzijds betrof dat een dossier waarbij de moeder die in functie van haar kind verblijfsrecht aanvraag een cerebrovasculair accident had gehad, anderzijds citeert verzoeker zelf dat in die zaak de gemachtigde uit het oog had verloren dat er niet louter ongedateerde foto's werden voorgelegd maar ook nog een bijkomend bewijs van afspraak voor een bezoek van de moeder aan de dochter, die wegens een mentale beperking in een opvanginstelling verbleef. Thans legt verzoeker niets anders dan ongedateerde of twee gedateerde foto's van voor het einde van de samenwoning voor. Dat verzoeker stelt dat kinderen hun uiterlijk evolueert met de tijd, kan aangenomen worden, doch houdt in casu nog steeds niet in dat kan blijken dat verzoeker nog regelmatig contact heeft gehad met zijn dochter na de feitelijke scheiding tussen de ouders.

Waar verzoeker een tegenstrijdigheid ziet met de zin *“[u]it het administratief dossier zou er reeds eerder geen sprake meer geweest zijn van een gezamenlijke vestiging”* meent de Raad dat verzoeker niet betwist dat er geen feitelijke samenwoning meer is sedert 29 maart 2021, datum die volgens de gemachtigde blijkt uit gegevens in het Rijksregister, zodat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig die datum heeft gehanteerd om na te gaan welke elementen worden aangevoerd om desondanks het

voortbestaan van de reële band tussen verzoeker en het kind aan te tonen. De “zou-overweging” in de door verzoeker geciteerde zin acht de Raad bovendien geen dragend motief.

Hetzelfde kan opgemerkt worden over de zin “[v]olgens gegevens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet naar zijn kind zou omkijken en zou hij ook niet meer voldoen aan zijn onderhoudsplicht”. Deze “zou-overweging” kan opnieuw bezwaarlijk een dragend motief genoemd worden, waarbij de gemachtigde zich volgens verzoeker op eenzijdige leugenachtige beweringen van Mw. B. zou gesteund hebben. Geenszins kan de Raad volgen dat de gemachtigde die informatie zonder meer voor waar heeft aangenomen en de voorgelegde stukken van verzoeker “compleet genegeerd hebben”. De gemachtigde heeft blijkens de motieven de door verzoeker voorgelegde stukken in detail en dus op zorgvuldige wijze onderzocht.

Verzoeker houdt herhaaldelijk een betoog over het feit dat hij gezien de leeftijd van het kind met haar geen werkelijk gezinsleven kan onderhouden met moderne communicatiemiddelen en dat dit hoe dan ook niet hetzelfde is als fysieke nabijheid. De Raad kan verzoeker daarin in theorie volgen maar anders dan verzoeker voorhoudt, is dit geen onbegrijpelijk motief of een kromme redenering in de bestreden beslissing, omdat dit motief niet voorkomt in de bestreden beslissing.

Verder gaat verzoeker in op het belang van het kind en meent hij dat het illegaal verblijf waarin hij wordt gestort door de bestreden beslissing niet in haar belang is omdat dit een normaal gezinsleven aan het kind ontzegt. Hij betreft dit op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Echter zoals supra gesteld, heeft de gemachtigde vooreerst niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat er sedert de feitelijke scheiding geen affectieve en/of financiële band op afdoende wijze is aangetoond tussen verzoeker en het kind en er dus reeds geen normale gezinsband werd vastgesteld. Mede blijkt dat een vordering met spoedeisende maatregelen bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde tegen verzoeker werd ingesteld, waarvan niet duidelijk is of er ondertussen door de familierechter spoedeisende maatregelen zijn opgelegd met betrekking tot het kind. In elk geval blijkt dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten zodat de bestreden beslissing op zich het contact tussen verzoeker en het kind, onder voorbehoud van wat de familierechter zou beslist hebben, niet verhindert. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat de affectieve en/of financiële band niet afdoende meer is aangetoond, dermate dat het verblijfsrecht van verzoeker kan beëindigd worden. Een schending van het hoger belang van het kind, zoals beschermd door onder meer artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag blijkt niet.

Verzoeker stipt verder in zijn betoog terecht aan dat een vonnis of arrest niet noodzakelijk is om een financiële of affectieve band aan te tonen, doch de gemachtigde heeft in de beslissing op geen enkele wijze dit als voorwaarde voor het behoud van het verblijfsrecht gesteld. Hij heeft enkel geconstateerd dat verzoeker zelf een oproeping heeft voorgelegd bij de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde waarin hij werd opgeroepen op 24 juni 2021, zitting die werd uitgesteld naar 6 september 2021 en verder over die procedure niets meer is geweten zodat hij hier niet kan uit afleiden of verzoeker over een recht van bewaring of contactrecht beschikt, noch dat er een affectieve relatie bestaat tussen verzoeker en het kind. De gemachtigde was er eenvoudig toe gehouden te motiveren over dit stuk dat werd voorgelegd door verzoeker, volgend op het schrijven in het kader van het hoorrecht, en de gemachtigde moest dit stuk beoordelen zowel in het licht van de affectieve band als in het licht van de eventuele uitzonderingsgronden die voorzien zijn in artikel 42quater, § 4, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, hetgeen hij niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gedaan.

Een schending van artikel 40ter, § 2, 2° iuncto 40bis, § 2, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt evenmin.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

- 1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*(eigen onderlijning)

Art. 8 EVRM waarborgt alzo het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Inmenging is enkel slechts gerechtvaardigd in zoverre de inmenging is voorzien bij wet en vereist is in een democratische samenleving.

Het EHRM stelt dat er sprake is van bescherming conform artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie."

Daarnaast moet ook het belang van het kind mee in rekening worden genomen, zoals ook beschermd door artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Door verzoeker niet de mogelijkheid te geven zich in België te vestigen en middels de bestreden beslissing zijn verblijf in te trekken wordt ook het minderjarige kind het recht ontzegd om als een normaal gezin door het leven te gaan.

Hoewel verwerende partij in de nota stipuleert dat verzoeker slechts een louter vermelding maakt van art. 3 Kinderrechtenverdrag, stelt hij duidelijk op welke manier het kind M. ontzegd wordt haar vader op regelmatige wijze te zien, hetgeen zij sedert haar geboorte tot nu doet, met zelfs samenwoonst tot 29/03/2021.

De toetsing aan zowel het eerste als het tweede lid van art. 8 EVRM steunt op dezelfde beginselen, met name of de Staat binnen haar beoordelingsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elke Staat dient bijgevolg een fair balance-toets te doen, en een afweging te maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele motivatie opgenomen inzake het eerbiedigen van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals voorgeschreven door artikel 8 EVRM.

Verzoeker kan hier alleen maar uit afleiden dat hier geen, minstens onvoldoende, rekening mee is gehouden bij het nemen van de beslissing.

Het gebrek aan motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke, concrete en vooral actuele elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder laat het volledig na om ook maar iets te motiveren in verband met artikel 8 EVRM. Nochtans blijkt duidelijk uit de voorgebrachte foto's dat verzoeker en zijn dochter M. een band hebben.

Verwerende partij is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoeker en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er heeft aldus geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing: "uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat hij tijdens een interview door de DVZ dd. 26.04.2018 aangaf dat zowel zijn moeder als drie van zijn broers in Marokko zouden leven".

Verzoeker vindt het uiterst bijzonder dat verwerende partij melding maakt van een interview van bijna vier jaar geleden zonder hem in het kader van een dermate vergaande beslissing te horen.

In de nota stelt verwerende partij dat het de taak is van verzoeker om voldoende te informeren. Echter gaan zij voorbij aan het feit dat gelet op de tijdsperiode tussen het verzoek tot inlichtingen dd. 21/06/2021 en de bestreden beslissing tot beëindiging verblijf 22/02/2022 zij de taak hadden verzoeker bijkomend te horen, te meer gelet op al het voorgaande in het dossier.

Er kan dan ook niet gesteld worden dat de verwerende partij zich van alle relevante en recente feitelijke gegevens heeft op de hoogte gesteld.

Indien verwerende partij verzoeker had gehoord zou er een beslissing kunnen worden genomen op basis van actuele gegevens. Verzoeker zou hebben kunnen meedelen opnieuw vader te zijn geworden op 01/09/2021 van een dochter B. N., geboren te Lokeren.

Zo wordt er ook geen rekening gehouden met de betalingsbewijzen van de onderhoudsbijdragen en worden de bijgebrachte foto's geminimaliseerd.

Uw Raad heeft inzake reeds geoordeeld dat de afweging tussen de individuele belangen en de algemene belangen in concreto en grondig dient te gebeuren.

Bijgevolg dient met het oog op de afweging rekening te worden gehouden met het volgende:

Verzoeker heeft de afgelopen jaren de nodige inspanningen geleverd om zijn leven in België uit te bouwen in is hij sedert 2019 tewerkgesteld met een contract van onbepaalde duur.

Uit de beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij hier zelfs geen besef van heeft aangezien zij motiveren "nochtans zijn het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijks leven." De beslissing ontbreekt duidelijk van een zorgvuldige motiveren. Het feit dat verzoeker tewerkgesteld is wordt door verwerende partij geminimaliseerd. De bovenstaande uitspraak van verwerende partij bevestigt dat verwerende partij steeds in het nadeel van verzoeker heeft geoordeeld.

De werksituatie van verzoeker, zijn Belgische minderjarige dochter M. wordt volledig buiten beschouwing gelaten.

In casu is er aldus onbetwistbaar sprake van een gezinsleven, dit ook gelet op de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Verzoeker is de juridische vader van M.

Nergens in de bestreden beslissing worden bovenstaande elementen besproken of opgenomen in een proportionaliteitsafweging.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de nota beweert, toont verzoeker wel degelijk aan dat verwerende kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Er moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze gegevens meegespeeld hebben in de overwegingen die verwerende partij heeft gemaakt, hetgeen zij nochtans behoorde te doen, en kan men niet anders dan er toe besluiten dat verwerende partij geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, inzonderheid en minstens, met de belangen van het hele gezin.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8 §2 EVRM om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

Wanneer de overheid bepaalde criteria in overweging moet nemen, dient zij dit uiteraard te doen op basis van concrete en feitelijke gegevens.

De handhaving van de bestreden beslissing miskent bijgevolg het recht van verzoeker op een gezinsleven en dit zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel teweegbrengen voor verzoeker. Dit zorgt er immers voor dat verzoeker zijn dochter M. niet meer kan zien.

Het dient niet vermeld te worden dat communicatie via telecommunicatiemiddelen niet hetzelfde is als communicatie en fysieke nabijheid.

In casu heeft verwerende partij nagelaten een "fair balance"-toets uit te voeren.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verwerende partij beperkt zich tot een stereotiepe motivering en rechtsleer aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets. De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij zou dan kennis hebben kunnen nemen van de geboorte van verzoekers tweede dochter B. N., geboren te Lokeren op [...]2021.

Uw Raad gaat na of alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging zijn betrokken.

Eén van de omstandigheden waarmee rekening dient te worden gehouden, is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode "waarin de betrokken persoon zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn." In dit geval kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art 8 EVRM worden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

In de gegeven omstandigheden dient een schending van art. 8 EVRM te worden vastgesteld.

De heer B. verblijft reeds 10 jaar in België, en heeft zich in al die jaren volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Al zijn economische en sociale belangen zijn in België gevestigd. De heer B. is sedert september 2019 ononderbroken aan het werk en is heden tewerkgesteld met een contract voor onbepaalde duur. Verzoeker komt financieel tussen voor M. en er bestaat persoonlijk contact. Verzoeker ondervindt dan ook ernstig nadeel ten gevolge van de bestreden beslissing.

De stelling van verwerende partij in de nota dat de aangevoerde gezinsleven onvoldoende is om een verder bestaan van het verblijfsrecht te aanvaarden is compleet foutief. Verzoeker was tot voor kort gehuwd met een Belgische dame mevrouw B. Het huwelijk werd voltrokken na een positief advies van de Procureur des Konings inzake schijnonderzoek. Tevens is hij vader van 2 Belgische kinderen M. en N. De aard en de intensiteit van deze relatie wordt aangetoond middels foto's en betalingsbewijzen.

Verwerende partij beweert ten onrecht dat gelet op de jonge leeftijd van verzoeker er geen tegenindicatie bestaat om zijn leven elders op te bouwen. Echter is de relatie tussen verzoeker en mevrouw B. verzuurd waardoor hij op geen enkele manier via moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn dochters.

Het betoog van verwerende partij in de nota inzake de gewone sociale relaties is aldus irrelevant.

Het is bovendien voor verzoeker onmogelijk zijn gezinsleven elders verder te zetten. Een gedwongen verwijdering van het grondgebied zou ervoor zorgen dat hij zijn dochters M. en N. niet meer kan zien. De

moeder zal immers niet mee naar Marokko verhuizen, daar zij zowel zij als beide dochters België geboren en getogen zijn.

Bij een terugkeer van verzoeker alleen naar zijn land van herkomst, mag het dan zo zijn dat communicatie mogelijk blijft tussen vader en dochters, doch dit strookt niet met het voeren van een gezinsleven, hetgeen in casu wel plaatsvindt.

Deze gegevens vormen een ernstige hinderpaal voor het voeren van een gezinsleven zoals omschreven in art. 8 EVRM.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de nota beweert, toont verzoeker wel degelijk aan dat verwerende kennelijk onredelijk gehandeld heeft.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

In het tweede middel geeft verzoeker een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM. Hij stipt daarbij zelf aan dat de vreemdeling aannemelijk moet maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf en er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte situatie. Volgens verzoeker wordt hem door de bestreden beslissing het recht ontzegd om als normaal gezin door het leven te gaan. Het kind M. wordt de mogelijkheid ontzegd haar vader op regelmatige wijze te zien, terwijl dat nochtans het geval was tot 29 maart 2021. Verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing eenzijdig en onvolledig werd beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker en er wordt geen motivering opgenomen inzake het eerbiedigen van het privé-, familie- en gezinsleven zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, dit terwijl duidelijk uit de foto's blijkt dat hij met zijn dochter M. een band heeft. Er blijkt aldus verzoeker geen zo nauwkeurig mogelijk onderzoek op grond van omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben.

In een volgende onderdeel gaat verzoeker in op het hoorrecht en stelt hij dat de gemachtigde, gezien de tijdsruimte tussen het verzoek tot inlichtingen van 21 juni 2021 en de bestreden beslissing de taak had om hem bijkomend te horen. De gemachtigde heeft zich niet van alle relevante en feitelijke gegevens op de hoogte gesteld. Indien hij opnieuw werd gehoord, dan had verzoeker bijvoorbeeld kunnen meegeven dat hij opnieuw vader is geworden van een dochter N. geboren op (...) 2021. Verder wordt geen rekening gehouden met de betalingsbewijzen en worden de foto's geminimaliseerd. Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid, aldus verzoeker.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op het feit dat hij inspanningen heeft geleverd om zijn leven in België uit te bouwen en hij sedert 2019 tewerkgesteld is voor onbepaalde duur. Dit wordt volgens verzoeker geminimaliseerd en verder meent hij dat het motief van de gemachtigde dat het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur broodnodig is om een menswaardig leven te leiden, een duidelijk onzorgvuldig motief is. Zijn werksituatie en Belgische minderjarige dochter M. zouden volledig buiten beschouwing worden gelaten en niet opgenomen zijn in de proportionaliteitsafweging. Door die gegevens niet mee te nemen in de overwegingen, heeft de gemachtigde geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

Verder stelt verzoeker dat hij als gevolg van de bestreden beslissing zijn dochter M. niet meer zou kunnen zien en hij komt daarbij terug op het feit dat communicatie via communicatiemiddelen niet hetzelfde is als fysieke nabijheid. In casu heeft het gezinsleven zich niet ontwikkeld in een periode van precair verblijf zodat een schending voortvloeit van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker vervolgt dat het motief dat zijn jonge leeftijd geen tegenindicatie is om zijn leven elders op te bouwen onterecht is aangezien de relatie tussen hem en mevrouw B. verzuurd is dermate dat hij niet via moderne communicatiemiddelen met hen contact kan houden. Volgens verzoeker is het voor hem onmogelijk zijn gezinsleven elders verder te zetten. Een gedwongen verwijdering zou ervoor zorgen dat hij zijn dochters M. en N. niet meer kan zien. De moeder zal niet mee verhuizen aangezien zowel zij als de beide dochters in België zijn geboren en getogen.

Beoordeling:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Supra is uitvoerig toegelicht waarom de gemachtigde in casu niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gemotiveerd dat niet afdoende is aangetoond dat er sedert het vertrek van verzoeker nog een affectieve en/of financiële band bestaat met zijn minderjarig Belgisch kind. Er bleek niet dat er nog een effectief beleefde gezinssituatie of een voldoende hechte situatie bestaat. De stukken die verzoeker heeft voorgelegd om zijn band met zijn kind aan te tonen werden op een zo nauwkeurig mogelijke wijze onderzocht. In een dergelijke situatie hoeft de gemachtigde niet over te gaan tot een verdere belangenafweging in het licht van het familie- en gezinsleven. Toch heeft de gemachtigde nog gemotiveerd dat voor zover verzoeker zelf zich genoodzaakt zou zien om België te verlaten, hij vanuit het buitenland zijn financiële verplichtingen ten opzichte van zijn dochter kan nakomen. Verder bevestigt verzoeker zelf dat de band met Mw. B. verzuurd is en hij betwist het motief ook niet dat hij als alleenstaande staat ingeschreven en er uit het administratief dossier niet blijkt dat er andere gezinsleden bestaan. De Raad kan de conclusie van de gemachtigde dat de gezinstoestand van verzoeker bijgevolg niet van die aard is dat deze zich verzet tegen het nemen van de beslissing, volgen.

Verder herhaalt de Raad dat de huidige bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Bijgevolg volgt de Raad niet dat de bestreden beslissing verzoeker het recht ontzegt om opnieuw een gezinsleven met het kind op te bouwen, noch wordt het kind het recht ontzegd haar vader op regelmatige wijze te zien. Die beoordeling komt overigens de familierechter toe naar aanleiding van de vordering van Mw. B. tot de echtscheiding met spoedeisende maatregelen. Wat betreft het betoog over de moderne communicatiemiddelen en de fysieke nabijheid, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Waar verzoeker opnieuw terugkomt op het feit dat er een grote tijdspanne is tussen het verzoek tot inlichtingen en de bestreden beslissing en de gemachtigde de taak had hem opnieuw te horen, verwijst de Raad naar wat hij dienaangaande supra heeft uiteengezet. Verzoeker kreeg de kans om nuttig voor zijn belangen op te komen en werd daarnaast uitdrukkelijk aangespoord de gemachtigde van wijzigingen op de hoogte te houden. Waar verzoeker aanstipt dat hij bij een bijkomend gehoor had kunnen melden dat hij opnieuw vader is geworden van een tweede dochter N., herhaalt de Raad dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd door de gemachtigde eventuele wijzigingen aan de dienst kenbaar te maken, maar dat verzoeker dit heeft nagelaten. Verder blijft het zo dat de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit bevat zodat ook het contact tussen verzoeker en zijn tweede dochter niet door de bestreden beslissing wordt verhinderd, dermate dat zelfs indien de gemachtigde verzoeker nog bijkomend zou gehoord hebben de Raad er niet van overtuigd is dat dit aanleiding zou gegeven hebben tot een andere beslissing.

Wat betreft het privéleven, stipt de Raad aan dat het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

Dat verzoeker in België, ondanks zijn veroordeling voor drugsfeiten door de correctionele rechtbank van Dendermonde op 14 mei 2018, een beschermingswaardig privéleven heeft opgebouwd, wordt in beginsel in de bestreden beslissing niet betwist, al wijst de gemachtigde er wel terecht op dat verzoeker voor het overgrote deel van zijn verblijf in België in illegaal verblijf verkeerde. Anders dan verzoeker stelt, wordt wel degelijk rekening gehouden met zijn werksituatie en dus met de inspanningen die verzoeker heeft gedaan om zijn leven in België uit te bouwen. De gemachtigde motiveert uitdrukkelijk: *“Betrokkene is thans als arbeider tewerkgesteld voor H. T., wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.”* Waarom verzoeker betoogt dat de gemachtigde “geen besef” heeft van het contract van onbepaalde duur is voor de Raad een raadsel. Dat zelfs geen rekening zou worden gehouden met verzoekers minderjarige dochter is evenmin ernstig, gezien alle motieven in de beslissing aangaande het onderzoek dat de gemachtigde deed naar de affectieve en/of financiële band.

Waar verzoeker meent dat het motief, aangaande het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur dat volgens de gemachtigde nodig is om een menswaardig leven te leiden, een duidelijk onzorgvuldig motief is, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde moet immers in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening houden bij de beëindiging van het verblijf met de sociale en culturele integratie in het Rijk en heeft daarbij opgemerkt dat verzoeker, ondanks dat hij in Lokeren woont, zich nooit heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen Nederlands en de inburgeringscursus.

Verder pleit het feit dat het gezinsleven dat verzoeker had met M. zich niet ontwikkelde in een periode van precair verblijf, in het voordeel van verzoeker, doch houdt dit niet in dat bijgevolg moet aangenomen worden dat op het moment van de beslissing er voldoende elementen voorgebracht werden om het standvastig karakter van de relatie of de afdoende affectieve en/of financiële banden aannemelijk te maken tussen verzoeker en zijn kind.

Waar verzoeker ingaat op het motief dat zijn jonge leeftijd geen tegenindicatie is om zijn leven elders op te bouwen, betreft hij dit op zijn verzuurde relatie met Mw. B. en het feit dat hij niet via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn twee kinderen. Echter verzoeker gaat er in dit betoog aan voorbij dat de gemachtigde in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid louter met het element “leeftijd” op zich moet rekening houden bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf en moet nagaan of er een leeftijdsgebonden probleem ontstaat bij een verblijfsbeëindiging. In dat geval kon de gemachtigde aanstippen dat de leeftijd van verzoeker toelaat dat hij ook in het herkomstland kan worden tewerkgesteld, dat hij op economisch actieve leeftijd is en zijn opgedane werkervaringen en wil om te werken kan aanwenden om aan de slag te gaan. Waar verzoeker ingaat op zijn verzuurde relatie

met Mw. B. en de moeilijkheden om via moderne communicatiemiddelen contact te houden met zijn kinderen, doelt hij eigenlijk opnieuw op het element “gezinssituatie”, waarop de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid is ingegaan en de Raad die beoordeling niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig, noch disproportioneel heeft beoordeeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (waarvan deze laatste twee elementen in het eerste middel worden besproken) blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES